

AJUDANT A VIURE

Testimonis de l'infinit

Aquesta és una expressió que li vaig llegir al nostre bon teòleg, el Dr. Rovira Belloso, i que sempre m'ha agradat per a qualificar a un cristià. Penso que, efectivament, en tota persona hi ha aquest anhel vers l'infinit i per això hi ha també tanta insatisfacció. És molt difícil quedar satisfets per qualsevol meta assolida. Però els cristians sabem que en Jesucrist hi ha la resposta perquè en ell «aquell al que els homes anomenen Déu» (sant Tomàs) ha decidit vincular la seva plenitud solidaritzant-se amb la fragilitat humana (com canta el salm 8).

Tot aquell que arriba a descobrir això intenta caminar pel món amb l'esperança posada en l'eternitat i tracta de viure amb entusiasme i tensió vigilant perquè el nostre és un temps de responsabilitats.

Rebem la vida com un do obert a totes les possibilitats i, tot i que trobem al nostre voltant poca sensibilitat per a les coses profundes, ens sabem cridats (i capacitatats)

per a mostrar en l'ordinari de la nostra història aquell que considerem la nostra riquesa, com ens diu sant Joan: «Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit...» (1Jo 1,1-3).

«**C**rist és la plenitud de l'home en la mida en que només en ell es pot apagar la set d'infinit que porta en el seu cor i trobar així una plenitud a la que tendeix constantment segons la dita de sant Agustí: "Ens heu fet, Senyor, per a vos i el nostre cor està inquiet fins a descansar en vos". L'home sense Crist té el perill de no trobar la clau de la seva existència i d'anar buscant l'infinit entre realitats creades que no ho són. L'home està creat per a l'infinit i, en aquest món, l'infinit és Crist encarnat» (Sayés, J.A.).

¿Com podem ser testimonis de l'infinit sense aquest tipus «d'experiència», que sempre serà gràcia, alimentada permanentment amb un veritable contacte amb la Paraula de vida? Aquest ha de ser un punt de revisió permanent per a un batejat: ¿com i en quina mida visc «centrat» en Jesucrist, pendent de tota paraula que surt de la seva boca i confrontant sistemàticament els meus criteris amb els seus, sense excloure res?

No és aquesta una tasca que s'hagi de posposar per al temps de vacances. Fer-ho periòdicament i de manera sistemàtica és un deure ineludible. I fer-ho omplint de contingut temps lliures, vacances incloses, pot ser una bona manera d'assegurar una resposta coherent.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

EN ELS ARXIPRESTATS

En el de la Perifèria: Diada de convivència

El diumenge 26 d'abril les parròquies de l'arxiprestat de la «Perifèria»: Sant Antoni M. Claret (Balàfia), Verge dels Pobres (Secà de Sant Pere), Santíssim Salvador (Pardinyes), Sant Agustí (Bordeta) i Sant Josep Obrer (Magrners) ens aplegarem unes 150 persones al poble del Soleràs. Primer vàrem visitar la Cooperativa Agrícola i provàrem l'excel·lència de la denominació d'oli

verge d'oliva. Després celebràrem l'Eucaristia a l'església parroquial dedicada a la Verge de l'Assumpció.

El dinar fou molt animat i la sobretaula musical. També els infants varen poder córrer i gaudir amb els jocs de tota la vida. Ha estat una convivència ben familiar amb un ambient molt distès. Gràcies al Soleràs per l'acollida rebuda tan atenta i fraterna.

En el de la Seu Vella: Trobada d'infants i pares

El passat diumenge 26 d'abril va tenir lloc a l'Acadèmia Mariana la primera trobada d'infants de l'Arxiprestat Seu Vella que enguany faran la Primera Comunió. Els pares amb els seus fills, mossens i catequistes van acudir a la cita. El senyor Bisbe va obrir el diàleg, primer amb els infants, ressaltant la presència real de Jesús al sagrari, el valor de la celebració eucarística del diumenge, i fent-los conscients que la Primera Comunió calia que fos «la primera de les comunions» que farien al llarg de la seva vida.

Tot seguit, mentre els infants s'esplaiaven amb jocs al claustre,

acompanyats per unes catequistes, el senyor Bisbe va continuar el diàleg amb els pares i catequistes. Amb el mateix to distès, i compartint algunes vivències personals, va incidir als pares en què el testimoni educa més que les paraules. També va encoratjar tots els presents a seguir semblant amb esperança en el cor dels infants.

A continuació tots ens vam traslladar a l'Oratori de la Verge Blanca, on el senyor Bisbe va presidir una eucaristia, concelebrada per Mn. Porta... enmig d'un clima de pregària i joia compartida, Jesús resuscitat es va fer més proper a tots en aquest diumenge de Pasqua.

► Un any més, el monestir de Poblet organitza el curs d'icones que tindrà lloc els dies 16 al 24 de juliol. Els interessats poden posar-se en contacte amb fra Antoni Benet (poblet.tallerdicones@gmail.com).

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grans deses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres».

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, salió Cornelio a su encuentro y se echó a sus pies a modo de homenaje, pero Pedro lo alzó, diciendo: «Levántate, que soy un hombre como tú.» Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea.» Todavía estaba hablando Pedro, cuando cayó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban sus palabras. Al oírlos hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios, los creyentes circuncisos, que habían venido con Pedro, se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles. Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?» Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Le rogaron que se quedara unos días con ellos.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas; / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto

se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Hijo único, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Éste es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos, si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto dure. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»

L'apòstol Pau. Pintura de Pompeo Marino Molmenti (1860, detall)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a
- **dimarts**: Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11
- **dimecres**: Ac 17,15-22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15
- **dijous**: Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20
- **divendres**: Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a
- **dissabte**: Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,20-23a
- **diu-menge** vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 (o bé Ef 4,1-13) / Mc 16,15-20.

COMENTARI

Accés al Crist ressuscitat. La clau de la caritat

Totes les claus d'accés al Crist ressuscitat —la comunitat cristiana, la Sagrada Escripura, el servei i la contemplació— convergeixen en la clau que les aglutina totes: la clau de la caritat.

Encara que no estigui de moda, cal usar la paraula *caritat*, perquè quan utilitzem el terme *amor* és correcte, però està carregat d'ambigüitats, puix que té interpretacions tan diverses que desdibuixen el seu significat evangèlic.

El mot *caritat* de vegades es confon amb *una almoïna material*, però el seu significat precís equival a *estimar com Déu ens ha estimat*. Això

vol dir que solament podem viure la caritat envers els altres quan abans ens hem adonat que no fem res més que compartir allò que Déu ens ha regalat abans gratuïtament a nosaltres.

Les lectures d'avui ens ho manifesten amb termes tan senzills i entenedors com aquests: «Déu és amor. Estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat. Us he dit amics. Sóc jo qui us he escollit...» Davant d'aquesta declaració d'amor de Déu a la humanitat, no hi ha altra resposta que la confiança, la joia i la pau. Com a fruit d'aquesta transformació interior, gràcies a

la Caritat de Déu, també nosaltres podem intentar construir la nostra vida sobre el fonament de la caritat. A més a més, la primera carta de Joan afirma, com aquell que no diu res, que: «Sabem que hem passat de la mort a la vida. Ho sabem perquè estimem els germans». La caritat és la clau que obre, ja en aquesta vida, la porta a la intuïció de la resurrecció.

Aquest tresor pertany a tothom, perquè *Déu no fa distinció de persones*. El Crist ressuscitat, doncs, és el gran patrimoni de la humanitat...

CENT ANYS DE LA SETMANA TRÀGICA

El ressò eclesial dels fets

Fou a finals de l'any 1909 que ja començaren d'aparèixer els primers estudis de conjunt sobre les causes i els fets produïts durant l'anomenada *Revolució de juliol*, més coneguda com *La Setmana Tràgica*. A tall d'exemple esmentem les monografies de Modesto H. Villaescusa, August Riera i el P. Ignasi Casanovas.

En els escrits i comentaris que llavors es publicaven sobre tan luctuosos fets, es lamentà molt la destrucció d'esglésies i convents com ara el petit santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, custodiat pels framenors caputxins des de l'any 1884, situat al carrer de Sant Pere Més Baix.

També es lamentà la destrucció del nou edifici conventual de les clarisses-caputxines que, recentment, havien inaugurat en l'indret conegut com a *Camp del Galvany*, al costat de la Travessera de Gràcia, aleshores encara dins del terme de Sant Gervasi de Cas-

soles, a prop de la casa de l'escriptor i poeta Joan Maragall.

A la ciutat de Barcelona foren malmesos molts convents i monestirs i, àdhuc, parròquies com la de Santa Madrona (Poble Sec), Sant Joan d'Horta, Santa Maria del Taulat (Poblenou), la parròquia de Sant Martí del Clot, la parròquia de Sant Andreu del Palomar, entre molts altres edificis i cases religioses, car a la ciutat de Barcelona dotze parròquies foren destruïdes i més de quaranta edificis religiosos de la ciutat sofriren incendi. Altres edificis foren saquejats vandàlicament.

Un cop normalitzada la vida social a la ciutat de Barcelona, Mn. Josep Palmarola, governador eclesiàstic, mitjançant una carta circular datada el 21 d'agost de 1909, invità a la pregària i disposà la celebració de funcions de desgreuge en els centres de culte del bisbat.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

EL HIMNO AL AMOR

«Lo más grande es el amor»

«**E**n una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor» (1Co 13,13). Lo decisivo para mí es que el amor es para Pablo lo más grande, que, a la

postre, lleva a cumplimiento también la fe y la esperanza.

Ahora, en este tiempo, las tres virtudes están unidas: fe, esperanza y amor. En la muerte, las tres serán una en el amor, que nos une para siempre con Dios, el fundamento originario de todo amor, que es por esencia amor. Entonces todo será amor y nosotros seremos en el amor.

He tratado de esclarecer y traducir a nuestra vida las afirmaciones más importantes de este maravilloso himno. No obstante, en toda interpretación hemos de reconocer siempre que el texto sigue resultándonos extraño. El texto guarda su misterio para sí. No se deja desvelar por completo.

Pero precisamente el misterio de estas palabras nos anima a seguir reflexionando una y otra vez sobre ellas y a sumergirnos en sus profundidades. Nunca se termina de meditar este pasaje. En definitiva, es Dios mismo quien nos habla en las palabras que Pablo escribió a la comunidad de Corinto.

El apóstol redactó estos versículos en diálogo con la filosofía griega y la teología judía; pero, al mismo tiempo, el texto es fruto de su propia experiencia del amor de Dios. Y pretenden que las meditemos una y otra vez y las interpretemos teniendo en cuenta nuestras experiencias concretas con el amor. Entonces, estas palabras nos abren al amor que nos sale al encuentro en la vida. Y las experiencias de amor que tenemos nos revelan el sentido de las palabras.

Anselm Grün

(El Himno al amor de San Pablo, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

Evitar tristezas y vivir la alegría

El doctor de la Iglesia, el gran místico, literato y maestro espiritual, mundialmente reconocido, san Juan de la Cruz nos enseña:

«No os dejéis dominar en seguida por la tristeza a causa de sucesos desagradables de este mundo, porque vosotros desconocéis el bien que producen y por qué secretos designios de Dios los ha dispuesto para gloria eterna de los escogidos».

Añadía: «En las desgracias —por muy desagradables que sean— debemos más bien alegrarnos que entristecernos.»

Y afirmaba: «No, no es voluntad de Dios que el alma se agite, se aflija, esté triste, abatida por cosas de aquí abajo, del mundo, de la vida...»

«Pero cuando de hecho, el alma se entristece, se aflige —en medio de las tribulaciones—, la causa está únicamente en la debilidad de su virtud, en carecer de fuerzas suficientes para afrontarlas... Porque el alma perfecta —la persona virtuosa— se alegra de lo que al alma imperfecta —sin virtudes— le entristece, le abate...»

¿Por qué progresamos materialmente, pero no lo hacemos interiormente, en nuestra vida espiritual, y dejamos de adquirir las virtudes cristianas claves, que tanto nos ayudarían a vivir sin tristezas y con más alegría?

J. M. Alimbau

SANTORAL

17. ✠ Diumenge VI de Pasqua. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. Dilluns. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. Dimarts. Beat Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. Dimecres. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. Dijous. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. Divendres. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. Dissabte. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

ENTREVISTA

► SERGI ÒLIBA

25 anys creixent

Ara fa 25 anys de la creació d'un moviment cristià de gent gran, sorgit del congrés de la *Vida Montante* celebrat a Toulouse el 1983, que Joan Viñas va establir a Catalunya amb el nom de Vida Creixent. Avui, el moviment (www.vidacreixent.org / 934 122 120) és present a totes les diòcesis catalanes i a les Illes. Sergi Òliba, president diocesà de Barcelona, afirma que aquests 25 anys «són el resultat de la feina feta per totes les persones que han dedicat una part important del seu temps, amb coratge i estimació, a treballar per una Església més propera i acollidora, a través del nostre moviment». Aquesta setmana s'han celebrat els actes del 25è aniversari, amb una conferència de Joan Rigol sobre «Laics en el món d'ara» i una eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach a la basílica de Santa Maria del Mar.

Com viu la fe un membre de Vida Creixent?

Els membres de Vida Creixent ens volem fer presents en l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat. L'amistat, que esdevé testimoniatge en grup al mateix temps que uneix les persones i els dona força, afrontant la pròpia realitat i encoratjant-se mútuament. L'espiritualitat, sentir la joia d'estimar i sentir-nos estimats per Jesús, oberts al món i als problemes dels homes i dones d'avui. L'apostolat, per ser cooperadors de la missió de treballar pel Regne i donar a conèixer la riquesa de l'Evangelí, mitjançant la paraula i el testimoni de la nostra vida, intervenint en els afers d'aquest món.

Vista la situació actual de la societat, com veu el futur?

La nostra societat es transforma ràpidament i sense pauses en molts àmbits. El futur serà el resultat del treball, la voluntat i el compromís dels integrants dels nostres grups per fer arribar a tothom la Bona Nova de l'Evangelí. Com diu Jesús, el Regne de Déu és a prop.

Quina actitud ha de tenir el membre de Vida Creixent?

Els components del moviment han de tenir clar que han de ser actius i aprofundir en la pròpia formació cristiana. Conèixer la seva història, la seva espiritualitat i la seva metodologia; seguir-la, fer amistat i integrar-se en la vida del grup. Per tant, un grup de Vida Creixent es pot definir com una petita comunitat cristiana de gent gran que es reuneix per compartir una amistat fraterna per tal d'aprofundir i viure el seu compromís com a laics cristians.

Òscar Bardají i Martí

AGENDA

Dilluns 18 de maig.—Classe de Bíblia a la parròquia Santa Maria Magdalena, de 19.30 a les 20.30 h, amb Mn. Jaume Pedrós.

Dissabte 23 de maig.—Seminari sobre l'Espiritualitat del Carmel. De les 10.30 a les 12.45 h, al santuari Santa Teresina.

Dimarts 26 de maig.—En els 50 anys de la convocatòria del Concili Vaticà II, Taula Rodona a la Universitat de Lleida, a les 19.30 h, «Un altre món és possible».

Dissabte 30 de maig.—Vetlla de Pentecosta als locals de la parròquia Santa Teresa Jornet. A les 6 de la tarda, xerrada de Mn. Xavier Navarro, «I avui, què ens diu l'Esperit?». A les 7 missa amb la comunitat parroquial. A les 20 h treball en grups i posada en comú.

Del 28 al 30 de maig: 125 aniversari de l'Adoració nocturna.—Dijous 28: Hora Santa a Sant Llorenç a les 19.00 h. Divendres 29: Hora Santa a les 17.30 h. Dissabte 30: a les 19.00 h i a les 20.00 h, dues conferències al paranimf de La Mariana. A les 23.00 h Solemne «Vigília de espigues y acció de gràcies».

Dissabte 30 de maig. De les 16.00 h a les 19.30 h, al Centre Cívic de les Borges Blanques, tarda de reflexió: «Com ser feliç en temps de crisi?». Dues taules rodones amb diàleg. Organitza la parròquia de les Borges Blanques.

II Pelegrinatge a Terra Santa organitzat per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes. Tindrà lloc del 6 al 13 de juliol. Informacions i inscripcions al telèfon 678 952 833.

Pelegrinatge Jove a Terra Santa, organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears. Tindrà lloc del 16 al 24 de juliol. Informació i inscripcions: Delegació Diocesana de Joventut, als telèfons 669 904 051 o 934 121 551.

Pelegrinatge a Roma per assistir el dia 11 d'octubre a la canonització de cinc beats, dos d'ells molt relacionats amb congregacions religioses de la nostra diòcesi, el P. Francesc Coll i Joana Jugan.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Inauguració de la tenda «Troballes-Càritas parroquial d'Alcarràs»

Dimecres dia 29 d'abril a les 11 del matí, una seixanta de persones vàrem celebrar l'obertura de la tenda de roba de segona mà a la vila d'Alcarràs. L'acte d'inauguració va consistir en un breu torn de paraules: mossèn Xavier Navarro va donar la benvinguda a tothom i les gràcies a totes les persones i institucions que han col·laborat perquè la tenda sigui una realitat.

A continuació, el Sr. Albert Puchol, president de TROBALLEES, va fer una breu menció sobre la finalitat social de l'entitat. A continuació, el Sr. alcalde Gerard Serra va recolzar amb les seves paraules la iniciativa i va engrescar els assistents a apostar pels valors humans. Finalment, el Sr. bisbe Joan Piris va beneir l'acte amb la seva presència i la seva paraula. En la seva intervenció va subratllar la importància del voluntariat, ens va felicitar pel treball realitzat i ens va interpel·lar a continuar fent coses en grup i en col·laboració «per al bé comú de tots». Va subratllar —també— la importància del servei com a forma de vida. Els assistents van aplaudir amb èmfasi al finalitzar el torn de paraules. Per acabar, les voluntàries van oferir un aperitiu a tots els assistents.

Durant tot el matí, la gent de la vila va poder visitar el local i comprovar la qualitat i quantitat del gènere ja exposat. Les felicitacions van ser mútues i cordials ja que —al nostre entendre— s'ha obtingut una molt bona resposta per

part de tothom. Donem gràcies a Déu i a tots els qui han col·laborat.

La tenda d'Alcarràs obrirà quatre tardes a la setmana, de dimarts a divendres.

Horari: 17.00 h fins les 20.30 h. Telèfon i informació: 973 784 100 (tenda) o 973 790 065 (capella Sant Sebastià).

Mn. Xavier Navarro

Els romanesos ortodoxos celebren la Pasqua

El dia 19 d'abril, els ortodoxos van celebrar la Pasqua, una setmana després de la Pasqua catòlica, perquè encara que calculem la data de pasqua de la mateixa manera, els ortodoxos calculen segons l'antic calendari, el calendari Julià.

El 18 d'abril, a les 12 de la mitjanit, amb tots els llums de l'església de San Juan de Lleida apagades, el sacerdot surt a l'altar amb la santa llum, convidant tots els creients a prendre la seva llum. Després se surt fora, a la plaça de Sant Joan, on comença el ritual específic per el dia de Pasqua, amb la lectura del Sant Evangeli, continuant amb els cants especials i amb l'acclamació «Crist ha ressuscitat!» al qual tota l'assemblea respon: «Realment ha ressuscitat!»

Després del ritual d'iniciació, s'entra a l'església on es canta el «cànon» de la pasqua i se celebra l'ofici de Maitines. La Santa Litúrgia comença immediatament després d'aquest servei i en la nit de Pasqua combreguen tots els qui han dejunat tota la Quaresma, sis setmanes amb la Setmana Santa, menjant només aliment vegetal.

Al final es fa lectura del sermó del bisbe i es comparteix amb tots pa beneït amb vi, anomenat «pasqua». Tot el ritual de

la nit de Pasqua va durar 4 hores i van participar, més o menys, 1.500 persones. El mateix dia de Pasqua, a les 2 de la tarda es va celebrar la vigília a Arbeca i a les 6 h, a Balaguer.

També el segon i el tercer dia de Pasqua hi ha celebracions, i el primer divendres és el dia de la Font de curació, en la qual es beneeix l'aigua. Aquest any, dijous va coincidir amb el dia de sant Jordi, celebrat també per nosaltres.

Donem gràcies a tots els que ens han ajudat per tenir una Pasqua magnífica: al Bisbat Catòlic de Lleida, amb el Sr. bisbe Joan Piris que ens ha felicitat en la nit de Pasqua, a la parròquia del Carme, amb el pare Joan Mora, per tota la col·laboració, a l'Ajuntament de Lleida per tots els permisos per celebrar a la plaça, i a tots els creients que ens han ajudat per preparar la festa.

Esperem que l'any que ve, 2010, quan coincidirà la Pasqua catòlica amb la Pasqua ortodoxa, puguem tenir una celebració ecumènica en honor del nostre Senyor ressuscitat.

Daniel Simón
Sacerdot ortodox

És ja el temps de començar a pensar i preparar la declaració de la renda. És també l'ocasió de decidir que part de la nostra contribució a l'Estat sigui destinada al finançament de l'Església Catòlica i a altres finalitats socials. En l'adreça web que us donem, trobareu molta informació al respecte: <http://www.portantos.es>.

la marca dels claus fa visible el Crucificat, que ara és viu. Aquests creients comprenen que tota la vida de Jesús tenia sentit i des d'ara ells en són testimonis arreu del món. Com ells, també nosaltres i tots els cristians creients portem endavant l'obra de Jesús. Voleu una prova més forta i més evident de la Resurrecció de Jesús?

Josep Alexandre Baró
Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida

EL SETRILL

El Crucificat viu

Molts no hi creuen, altres en dubten. La resurrecció de Jesús sempre ha plantejat qüestions, i és normal. Com a Tomàs. A dir veritat, estem davant un gran esdeveniment en la història humana. Sovint, voldríem proves. El missatge evangèlic no en dóna; el sentit ens eleva a un altre nivell. Així, per exemple, si el cos de Jesús ressuscitat no és al sepulcre, és perquè la seva nova presència ja és immaterial; si el cos ha desaparegut, es perquè

el Crucificat no pugui ja ésser classificat com caduc. Si la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre, és per dir la impossibilitat de capturar el ressuscitat. «No t'agafis a mi», dirà a Maria Magdalena.

Els relats que ens parlen de Jesús ressuscitat manifesten clarament que sempre és el mateix Jesús qui pren la iniciativa de deixar-se veure. Sols els creients hi estan implicats, perquè ells únicament poden identificar el Ressuscitat al Crucificat;

la marca dels claus fa visible el Crucificat, que ara és viu. Aquests creients comprenen que tota la vida de Jesús tenia sentit i des d'ara ells en són testimonis arreu del món. Com ells, també nosaltres i tots els cristians creients portem endavant l'obra de Jesús. Voleu una prova més forta i més evident de la Resurrecció de Jesús?